

SETKÁVÁNÍ

List sborů Českobratrské církve evangelické
v Brně I a Brně II

Na konci sezony se blažkovské tábořiště dočkalo nového altánu.

Obsah

- 2 **BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ: Tvoje jméno zapsal si Bůh**
Iva Květonová
- 4 **OKÉNKO DO STARŠOVSTVA**
Jakub Marek a Mariana Boudová
- 8 **BYLO: Výlet do Prahy**
Adéla Vrbková
- 9 **BYLO: Jak sdělit nesdělitelné**
Eva Vojtíšková
- 11 **BYLO: Prázdninový Blažkov**
Jana Fraisová
- 14 **BYLO: Rozmarný týden na Blažkově**
Bajgarovi
- 18 **BYLO: O Jákobovi v Pusté Rybné**
Barbora Krzystková
- 22 **OKÉNKO K DĚTEM: Hermine Klebek**
Ondřej Macek a Iva Tůmová
- 24 **SETKÁNÍ: Jsem ten, kdo naslouchá**
Lenka Dobrovolná
- 31 **ŽILI MEZI NÁMI: Drsný vlk samotář**
(Vzpomínka na Petra Hampla)
Ondřej Macek
- 32 **KALENDÁŘ**

Tvoje jméno zapsal si Bůh

Píseň 589 Bud' sláva Bohu, chvála Otci

Těch sedmdesát se vrátilo s radostí a říkali: „Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu.“ Řekl jim: „Viděl jsem, jak satan padá s nebe jako blesk. Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřítel, takže vám v ničem neuškodí. Ale neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.“

Lukáš 10, 17–20

Učedníci se vracejí. Mise splněna. Na tváři mají úsměv od ucha k uchu a Ježíš tu jejich radost sdílí. Jo, viděl jsem to! Viděl jsem, jak se vám dařilo. Viděl jsem vaše vynikající výsledky. Bůh, který s námi sdílí úspěch a radost z něj. Nemusím a nemám se stydět za to, že mi dělá dobře, když mě někdo poplácá po zádech. Nemusím se stydět, že toužím po tom, aby si někdo všiml a ocenil, že dělám věci dobře, že něco umím, že se snažím, že dokážu pomoci. Nemusím se stydět za to, že se moje ego potřebuje taky někdy najíst a spokojeně si říhnout. S plným žaludkem pak snad snáz zvládne to, co se nedaří, co se někomu nelíbilo, co někdo vyčetl a zkritizoval. Snáz zvládne i pochybnosti a pocity vlastní nedostatečnosti.

Radost z každého úspěchu je důležitá. Motivuje k tomu snažit se i dál. Snažit se pomáhat, aby se rozšiřovalo Boží nebe, aby je lidé zažívali tady a teď a nemuseli po něm jen vzdychat.

Jedním dechem však Ježíš říká – nebuďte na takovém úspěchu závislí. Není totiž klíčový. Važte si něčeho jiného. Važte si toho, že s vámi Bůh počítá, že vás bude vždycky mít ve svém zorném poli. Mějte radost především z toho, že vaše jména jsou zapsaná v nebi a nemůžou být vymazána neúspěchy, tím, co jste zbabrali nebo neudělali.

„Vaše jména jsou zapsána v nebesích“ znamená taky to, že nás Bůh zahrnul do svého milosrdenství. A nakonec jím snad překryje i to, co se nepovedlo. Ale zároveň se snaží mít nás ze všech sil takové, aby s námi mohl počítat. Takové, kteří budou schopni tady a teď pracovat pro jeho království, pro záchranu radosti mezi lidmi.

Až zase budete muset podávat výkony – ráno při vstávání z postele, ve škole, v práci, v domácnosti, zkuste mít radost z toho, že váš život nemusí být závislý na jejich zdaru či nezdaru a že vám Pán Bůh dává vidět i za špičku vlastního nosu, za známky na vysvědčení, za odměny na výplatním lístku, za lajky, srdíčka či počty citací nebo zhlédnutí.

Tak dobrý Boží výhled!

Modlitba

Bože, buď s námi v našem snažení.

Pomoz, ať nám úspěchy nezatemní mozek, ať nežijeme jenom z nich a kvůli nim.

Poplácej nás občas po zádech, když by nám to mělo pomoci.

A ponoukni nás k oceňování druhých.

Probouzej v nás radost a zachraňuj ji pro nás, zachraňuj ji pro svět.

A daruj výhledy tam, kde chybí, kde jim bráníme.

Otče, Synu, Duchu, díky.

Píseň 777 Bud' mojí nadějí do příštích dnů

Požehnání

Láska věrného Stvořitele,
pokoj zraněného Ranhojiče,
radost povzbuzujícího Ducha,
naděje Třech v jednom
ať tě obklopí a posílí
dnes, zítra i navždy.

Iva Květonová ■

Okénko do staršovstva

Setkávání presbyterů v Brně I

K červnovému staršovstvu jsme se netradičně sešli v Betlémském kostele, kde jsme začali školením k nedělní službě při bohoslužbách včetně instruktáže odemykání a zamykání a ukázky zprovoznění ozvučovací aparatury. Sestra Marie Weiss nám pak prezentovala první ideový návrh na změny interiéru BK, aby kostel mohl univerzálněji sloužit jak nám, tak bratrům z Církve bratrské Královopolská, kteří se zde scházejí k nedělním bohoslužbám. V následné diskusi jsme se shodli, že představené návrhy volají po okamžité diskusi.

K té jsme se přesunuli do prostor fary, kde jsme oficiálně schůzi zahájili, popřáli oslavencům a probrali ohlédnutí farářů. Ivě se líbilo na sborovém Blažkově a na jarní školce mládeže ve Vanovicích. Ráda by, aby si lidé uměli říci o potřebu návštěvy faráře, třeba i pro někoho. Ondřejovi se taky líbilo na Blažkově, a naopak nelíbilo v krematoriu. Probrali jsme také Noc kostelů (díky všem, kteří se podíleli!) a nový dětský koutek v Červeném kostele, který se líbí všem.

Dále jsme se věnovali výhledu na prázdniny a začátek dalšího školního roku. Dozvěděli jsme se, že kromě kratších dovolených se naši faráři postupně chystají na dlouhodobější studijní volno, Iva v roce 2024 (od začátku dubna do konce června) a Ondřej v roce následujícím.

Ve zbytku schůze jsme se pak blíže seznámili se záměrem školy Filipka otevřít první evangelické gymnázium u nás a s možností, jak by mohl být náš sbor tomuto záměru nápomocen. Zodpovědět mnoho našich otázek přišli Ruth a Petr Konvalinkovi. Následně jsme odhlasovali, že zjistíme, zda možnost pomoci z naší strany skutečně existuje, a pokud ano, pak ji neodmítneme.

V závěrečné diskusi o okamžité diskusi o úpravách BK jsme tuto od-
sunuli na příště.

Jakub Marek ■

Setkávání presbyterů v Brně II

V posledním čtvrtletí jsme se setkali jen jednou, v červnu. Tentýž měsíc také proběhlo mimořádné sborové shromáždění, jehož jediným bodem bylo rozhodnutí o výši farářských úvazků v našem sboru.

Na červnovém staršovstvu jsme projednávali poměrně pestrou agendu. Například jsme krátce diskutovali o vyjádření synodu k požehnání párům z LGBTQ+ komunity. Padl i návrh, že bychom k tomuto tématu mohli uspořádat další sborové kafe. Zvolili jsme poslance sboru na konvent a také farářskou komisi, která bude mít na starosti oslovování nového faráře nebo farářky (za naši sestru farářku Jarmilu Řezníčkovou, která odchází do důchodu). Nebude to lehký úkol, protože v ideálním případě bychom potřebovali, aby nový farář nebo farářka nastoupil(a) už za rok. Členy nově vzniklé komise jsou za presbytery Eva Kazdová, Eliška Nečasová, Mariana Boudová, David Vávra a Daniel Doubrava a také Jan Pikna a Igor Osvald za ostatní členy sboru.

Dále jsme se věnovali přípravě mimořádného sborového shromáždění. Svolali jsme ho, protože jsme chtěli zjistit, jestli členové našeho sboru preferují, abychom druhého faráře hledali na plný úvazek, nebo na úvazek poloviční. I když jako staršovstvo bychom toto rozhodnutí mohli udělat sami, přišlo nám lepší dát oficiální možnost členům sboru se vyjádřit. Tomuto rozhodování totiž v našem sboru předcházela několikaletá debata týkající se hlavně našich finančních možností. Pochopitelně, i v našem sboru jsou slyšet obavy, jestli zvládneme dva faráře na plný úvazek zaplatit i po nárůstu odvodů do personálního fondu. Příprava podkladů pro rozhodování nám zabrala spoustu času – velký dík patří Adamu Gajdošovi a Danu Doubravovi, kteří svědomitě připravovali různé tabulky a grafy. Zjistili jsme, že není jednoduché předpovídat sborové příjmy a výdaje na dalších deset let. Bohužel se bude vždycky jednat o odhady připomínající věštění z křišťálové koule. Z interního hlasování na staršovstvu vyplynulo, že výrazná většina presbyterů je pro dva celé úvazky.

Mimořádné sborové shromáždění se konalo 11. června v kazatelské stanici v Tišnově, o týden později pak v Blahoslavově domě. Na obou

OKÉNKO DO STARŠOVSTVA

místech proběhla k tématu i rozprava. Myslím, že je skvělé, že se několik zúčastněných osmělilo a přihlásilo se o slovo. A jak dopadlo hlasování? Nadpoloviční většina členů shromáždění hlasovala stejně jak staršovstvo, vyjádřila tak touhu ponechat dva celé farářské úvazky.

V poslední části červnové schůze staršovstva jsme tradičně probírali hospodářská témata. Schválili jsme provedení rekonstrukce zadních sálů během prázdnin. V současnosti je v obou sálech už vymalováno a položeno nové linoleum. Od září tedy budou zadní sály konečně o něco útulnější. Také zednické, klempířské a restaurátorské práce na zahradním altánu jsou dokončené. V altánu ještě plánujeme pokládku vnitřní podlahy, broušení a nátěry oken a zvažujeme také možnosti zavedení elektroinstalace. I po náročné rekonstrukci Losova sálu se tedy snažíme nepolevovat a věnovat se i dalším prostorám v areálu Blahoslavova domu.

Závěrem bych chtěla členy našeho sboru opět poprosit o pochopení, trpělivost a zároveň otevřenost k rozhovoru s námi. Neváhejte se na nás prosím obrátit buď osobně, nebo přes e-mail (starsovstvo-posta@blahoslavak.cz, nebo mariana.boudova@blahoslavak.cz).

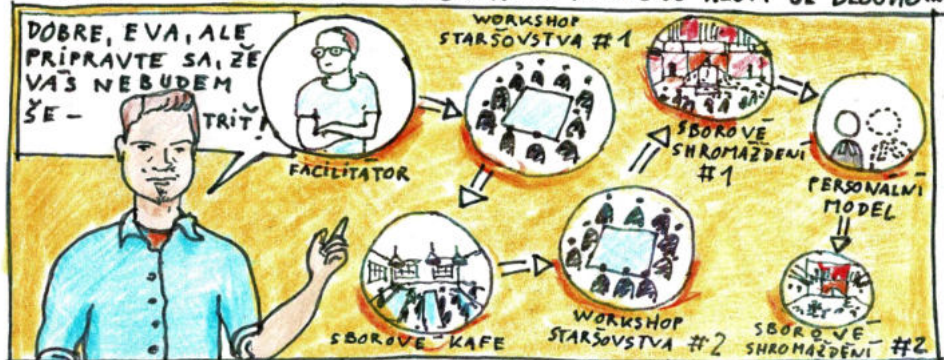
Mariana Boudová ■

OBRÁZKY ZE STARŠOVSTVA DÍL 3. "STRATEGIE"
 STARŠOVSTVO ZVOLILO NOVOU KURÁTORKU - EVU K. PÍŠE: ŽIVOT
 BYLO ALE NUTNĚ OBSADIT I DALŠÍ PRESTIŽNÍ FUNKCE KRESLÍ: PETR D!

O POTŘEBĚ STRATEGICKÉHO UVAŽOVÁNÍ SE VE SBORU MLUVÍ UŽ DLOUHO...

...S VOLBOU NOVÉHO PŘEDSEDY STR. KOMISE BYLO JASNĚ, ŽE KONČÍ LEGRACE

BĚHEM JEDNOHO ROKU VZNIKL A BYL ODSOUHLASEN PERSONÁLNÍ MODEL SBORU. BĚHEM TOTO JSME ZNIČILI DESÍTKY FLIPCHARTŮ, STOVKY LEPIKŮ A JEDNOHO PŘEDSEDU STRATEGICKÉ KOMISE.

CO SE DOZVÍTE PŘÍŠTĚ? DOZVÍTE SE PŘÍŠTĚ.

Výlet do Prahy

Kde se z nás může stát farář? Kde sídlí synodní rada? Který evangelický kostel je náš největší? To všechno a ještě víc se dorost dozvěděl ve dnech 13.–14. června na výletě v Praze.

V úterý ráno jsme nasedali do autobusu a ve středu odpoledne už zase jeli domů. Podívali jsme se do největšího evangelického kostela – kostela U Salvátora, též do kostela na Smíchově, ruce jsme si podali se synodním seniorem i děkanem Evangelické teologické fakulty, projeli jsme se na lodičkách na Vltavě, naučili se meditovat, ve Zlaté uličce i u Pražského hradu jsme byli úplně sami a viděli jsme místo, odkud točí Kovy a kde Ondřej prohlásil, že to vypadá, jako by to byl náš největší zážitek. No, každý si přišel na své, ale všichni jsme si to moc užili a poznali zase více z naší země.

Adéla Vrbková ■

Malí blažkovští táborníci

Jak sdělit nesdělitelné

Tak pojďme do Fantázie,
tak honem do Fantázie,
tak hurá do Fantázie,
fantasvět zachraňme.

Bastiána kluci honí,
koriandrem antik voní,
ve škole už dávno zvoní,
my skrýváme se dál.

První slova letošní táborové hymny (na melodii Bůh je záštita má)... Každý den přibyla jedna až dvě sloky, abychom se na konci po deseti společných dnech, ve třinácti slokách postupně prozpívali celým letošním táborem. Průběžné skládání hymny, ve které si opakujeme příběh nebo připomínáme různé důležité momenty („řízek XXL poslal nás na postel“), jsme stejně jako nespočet dalších tradic převzali od dřívějších vedoucích, kteří tábor pro mladší děti (dnes pod YMCA Brno) od 90. let minulého století na Blažkově vedli. Přidáváme vlastní, technika nám pomáhá posouvat hranice kreativity do dříve netušených rozměrů, ale kontinuity se držíme. Sepsat proto na půl strany povídání o Blažkově je úkol téměř nereálný. Mně osobně připadá, že od ledna půl roku mluvíme o programu v heslech, které málokomu něco poví, během tábora se na necelé dva týdny odpoutáme od reality úplně, a pak následující týdny trápíme své okolí historkami, kterým stejně málokdo rozumí.

Jak to tedy uchopit?

Popsat denní režim, kdy je nám věrným pomocníkem slavný zvon a nikdy klakson? Že před každým jídlem zpíváme delší Otče náš, kratší Čeho třeba nebo novější Haleluja, Pána chvalme, Kocábku dáme tak maximálně jednou, den končíme Mocí předivnou, doprovázenou spoustou nástrojů, a před večerkou zpíváme Den skončil, půjdeme spát? Že

nedáme dětem moc vydechnout a program jedeme „na minuty“, a pokud se zrovna nic neděje, pak „děláme výhlu“ (VÝplň HLUchých Prostor)? Že během tábora musíme mít alespoň tři emocuy (nic špatného, prostě hezká chvílka)? Že máme raději kaligrafická pera než fixy (abychom dětem tříbili vkus)? Že za jídlo a pohodu v kuchyni jsme vděčni skoro jako za faráře, který si na malé i velké vždycky udělá čas? Že se všichni těšíme z ranních pobožností, z nekonečné legrace s dětmi a z toho, že se od nich pořád učíme novým věcem, z povedených her, které večer na zpětné vazbě rozebíráme? A nezapomenout na pozdně večerní „rekapitulace“ u korýtka! Že teplá voda v umývárkách je nezbytná stejně jako litry kávy nebo skvěle vybavená dílna, s jejíž pomocí můžeme s dětmi leccos opravit? Že se k nám děti vrací, aby se staly vedoucími, a tak naši aktuální partu vedoucích téměř zcela tvoří odrostlé děti? Že nám rodiče neustále děkují za to, že za letní tábor nezaplatí nesmysl a že jim děti vrátíme spokojené a leckdy zocelené (tradiční turnaj v přehazce je nej)? Že jsme schopni vzít mezi sebe děti s různými druhy handicapů, děti, které neumí česky, z různých sociálních vrstev atd., ale že se nakonec všichni domluvíme a soutěžíme tak akorát? Že se na táboře vlastně nehraje, že se tam příběh prostě děje (jak pravidlo jedno dítě cestou domů rodičům v autě). Že nám letos jeden kuchař udělal velkou radost pochvalou naší práce s dětmi, zrovna když jsme to potřebovali nejvíc slyšet? Že vždy jedeme na jistotu, na risk nebo buď-anebo (taktické bodování)?

A podobných otázek, jak pojmut krátký článek o Blažkově, bychom našli ještě spoustu...

Těžko vybrat tu jednu správnou cestu, jak Blažkov a to, co se tam na začátku prázdnin odehrává, vlastně přiblížit. Ale když si představíte místo, kde je vám nesmírně dobře, ve společenství nás i toho, co nebo kdo je mezi námi, v krásné přírodě, pak budete tušit.

Letos se nás jedno dítě ptalo, jestli jako vedoucí dostáváme nějaký plat. Dost se divilo, že ne, znepokojeno se pak ptalo, jestli alespoň dostaneme najíst. Tak to jo, to zase dostaneme. A nejenom jídlo... Troufám si říct, že z tábora a potavy pro duši pak žijeme po zbytek celého roku. A nejenom roku...

Eva Vojtíšková ■

Prázdninový Blažkov

A byla sobota, den tak očekávaný malými i velkými, začátek prázdninového Blažkova. Předpověď počasí mluvila jasně, bude pršet a zima a bude i horko, tudíž nás čekala dovolená s překvapením, jak to meteorologům nakonec vyjde. Po příjezdu a vybalení se opékaly špekáčky a ráno hurá pěšky do kostela v Blažkově. Milča měla kázání o tom, jak služebník vyrazil s dary pro Izákovu nevěstu. Tím byl položen základ táborové hry. Po kostele jsme si dali kávičku přivezenou v termoskách a vyrazili zpět, i kvůli tomu, že se začaly sbíhat mraky a naznačovaly, že s cestou nemáme otálet.

Každý den ráno po snídani byla krátká pobožnost na téma podobnosti, tímto děkujeme Milči a Martinovi, že jsme každý den našli čas na zklidnění a připomenutí toho, co je vlastně důležité.

Na kládách je bezpečno, ale v trávě se to hemží krvelačnými mravenci.

Janík zkouší nadojit kozu. Skoro jako Jákob.

a skvěle do roviny komedie. A ti nejmladší herci dokonce kvůli nám vyrazili včasné pondělní jitro z Brna, aby nám zahráli právě narozená dvojčata. Děkujeme Kryštofovi a Tomáškov! Program pro děti byl zábavný a pestrý, od prožívání dnů jako lovci a pastevcí, přes plnění úkolů u Lámana, stavění žebříků pro anděla, budování oltáře, hraní divadla, po klasické táborové dovednosti, jako jsou morseovka nebo opičí dráha. Velký úspěch měla střelba ze vzduchovky pod dohledem Petra Sochy. Program pro děti připravovali naši učitelé nedělní školy s velkým nasazením mnohdy dlouho do noci a občas do něj zatáhli i rodiče, kteří byli také zdatnými pomocníky. Mimo dopolední program měly děti odpoledne tvoření s Eliškou, Filipínou a Alenou, hru na ukulele s Lenkou a také výlety k vodě za koupáním do blízkého lomu v Rožince a na koupaliště v Rožné. A v pátek pod vedením Marty

V pondělí byly děti rozděleny do družstev: mladší byli Jákobovci a starší Ezauovci. Každé dopoledne malí i větší prožívali Jákobovu a Ezauovu cestu, s čím se setkali, jaké nástrahy museli překonat i jak je někdy obtížné vrátit se domů a omluvit se za to, co člověk učinil druhému zlého a jak je sladké odpuštění a usmíření. A hlavně že pokud je s člověkem Pán Bůh, nemá se čeho bát. Na této cestě jsme měli mnoho průvodců – děkujeme všem amatérským i profesionálním hercům, kteří svými scénkami převedli biblický příběh mnohdy

báječnou hru na obchod, která měla nebývalý úspěch; děti nadšeně plnily úkoly, aby si pak barevné lístečky vyměnily za dobroty nebo nálepky.

Během dopoledne muži nezaháleli, a pokud nebyli zapojeni v programu pro děti, pomáhali pod vedením Petra Sochy opravovat na Blažkově, co zub času již okousal, a také připravovali dřevo, protože toho do zásoby není nikdy dost, jak naznačil už Jan Karafiát v Broučcích. V úterý a ve čtvrtek odpoledne se mohli sejít všichni dospělí u kávy na biblickou hodinu o knize Jonáš.

Po celý čas jsme byli skvěle stravováni pod vedením Mariany, která úzce spolupracovala s paní kuchařkou Danou a jejím mužem. Patří jí velký dík, protože obětovala mnoho času. Všichni dospělí a mnohé děti se zapojili i do tradičních služeb v kuchyni, jídelně, při topení, úklidu a pravidelné dezinfekci a tím přispěli k příjemnému pobytu nás všech.

Ve středu jsme se vypravili pod vedením Tomáše na výlet do Sklené nad Oslavou, na největší mraveniště ve střední Evropě. Nebyl to snadný úkol, jak se později ukázalo, protože obec Sklené je sice do půl hodiny od Blažkova, ale hned dvakrát. Jak už to tak bývá, každá někde jinde. Inu ti, kteří byli na správném místě, posvětili a vyčkali příjezdu zbylé části výpravy. Výlet to byl parádní, vyzkoušeli jsme si, jak je putování někdy plné překážek, když máte sandály a při každém šlápnutí vám na nohy lezou kousající mravenci. Dozvěděli jsme se, že mravenci staví mraveniště do určité velikosti, a jak už jich je víc než tři sta tisíc, rozdělí se. Některá mraveniště byla úctyhodné velikosti, leč žádné z dětí u nich nechtělo pózovat k fotografování. Závěr dne jsme strávili na koupališti, kde jsme měli bazén sami pro sebe, protože voda byla sice čistá, ale určitě ne teplá.

Večerníčky měl na starost Michal Marek a byly opět přijaty nadšeným publikem všech věkových kategorií. Po večerce šly děti na kutě a dospělí mohli zasednout kolem stolu a věnovat se programu jen pro ně. První den bylo představení zajímavé knihy, což přineslo mnoho tipů na čtení nejspíš až do zimy. Další den jsme diskutovali o večeri Páně a případném zájmu o její představení i nejmladším členům sboru. Jak děti přizvat, aby pochopily, proč ji považujeme za svátost. V úterý večer byla degustace vína. Přijel za námi vinař Antonín Bukovský

z Kobylí a poutavým způsobem představil vína z jejich rodinného vinařství. Ve středu mluvil Dušan o papežském schizmatu. Tahle přednáška mi obzvláště zůstala v paměti, Dušan svolil, že můžeme během jeho povídání vystřihovat obrázky pro flanelograf pro nedělku v Tišnově. A všichni posluchači seděli skloněni kolem stolu, pečlivě vystřihovali a zároveň poslouchali napínavé a zajímavé drama, které nám kdysi v dějepise zabralo jeden řádek v sešitu, a přitom bylo na hodiny vyprávění. Připomínalo to draní peří v minulosti, nikdo nerušil, všichni pracovali a se zaujetím naslouchali. Další den bylo zvlášť setkání pro muže a ženy: ženy měly téma, jak pro ně byla důležitá víra při výběru životního partnera, zda je věřící, případně jak byla důležitá ve vztahu tolerance u mužů, kteří v Pána Boha nevěří. Mužským tématem rozhovoru byla mužská spiritualita, víc nevím, protože jsem tam samozřejmě nebyla. V pátek po táboráku proběhlo ležerní vyhodnocení našeho pobytu... A v sobotu? Úklid, ahóóój a zase za rok.

P. S. Děkujeme také Evě, která měla na starost celkovou organizaci. Všechno se vydařilo!

Jana Fraisová ■

Rozmarný týden na Blažkově

Již v tradičním datu prvního srpnového týdne jsme užívali rozmarného počasí na rodinném běhu Blažkova. Sledování počasí se stalo každodenní starostí. Často se totiž stalo, že po několikahodinovém dešti přišel čas úlevy jen proto, aby se déšť vrátil s novou silou a výdrží. Takto se to opakovalo téměř půl týdne, než konečně dorazilo teplo a déšť ustal. Ovšem i přes rozmary počasí účastníci stále udržovali pozitivního ducha tábora a zejména nejmenší děti. Těm déšť vůbec nevadil, naopak, přinášel jim radost. A i když nemohly být aktivity vedeny tak, jak bylo přesně namyšleno, všichni si nakonec poradili a panovala všestranná harmonie a spokojenost.

Tábor jsme zahájili bohoslužbami v Blažkově, které sloužila farářka

Bohoslužby s večerí Páně. Louka, modré nebe a žádný déšť!

Iva Květonová. Malý kostelík se zaplnil slovem Božím a písněmi a opět odkryl svou nezapomenutelnou atmosféru. Jako nitka plátnem bylo všemi dny vedeno vyprávění o Mojžíšově příběhu. Ač primárně vedeno pro děti, pobavení i poučení v něm mohli najít i starší. Nejmenší členové, tedy předškolní děti, pak při svém samostatném programu rozvíjeli Mojžíšův příběh, například tím, že hledali manu. Kromě ní našli i mák a makovice, z nichž měly velkou radost. Starší členové, tedy ti, kteří už do školy chodí, si pak poutavou formou vyprávěli a prožívali příběh Eliáše, jeho učedníka a následovníka Eliši pod vedením mládeže. Nejstarší účastníci tohoto táborového běhu si pak měli možnost poslechnout výklad a případně i diskutovat o některých výročí Ježíše Krista. Namátkou například známý výrok o velbloudu a jehle či o znečišťování člověka jeho vlastními skutky.

Kromě tohoto duchovního programu byly součástí i aktivity světské. Celodenní výlet byl tentokrát v úterý, a to proto, že středa měla celá

BYLO

propršet. Cílem celodenního výletu byla Pasecká skála. Cesta tam, ale i zpět vedla přes krásné lesy, které ještě nepocítily tak silný úder kůrovce, a na každém kroku čekalo na výletníka borůvčí. Procházku takovým krásným prostředím všudypřítomný mírný deštěk nemohl pokazit. Po cestě, jež pro všechny začínala v Kadově u místní proslulé hospody, pak byla i mezizastávka u hotelu Medlov. Mladší zájemci si mohli na zdejším medlovském rybníku zašlapat na šlapadlech.

Ani letos nechyběla noční hra, dokonce dvě, které byly vždy přizpůsobeny jejím absolventům. Jeden večer se uskutečnila noční hra organizovaná mládeží a dorostem a určená pro školní děti. Následující den připravil dorost zážitkovou hru v lehčí variantě pro nejmenší děti a po soumraku i pro ostatní. Vycházelo se za svitu hvězd a svíček i baterek, protože nikdo nechce z tábora odjíždět s vyvrknutým kotníkem. Jako absolventi stezky odvahy pro dospělé můžeme říct, že byla připravena velmi dobře. A ač se o noční hře nemá mluvit nahlas, knoflíkové oči nás budou dlouho děsit ve snech (zdravíme čtenáře Koraliny).

Večerní zpívání v jídelně

Celotáborový večerníček byl inspirovaný animovanou klasikou, a to Dvanácti úkoly pro Asterixe. Adaptace této pohádky není zrovna jednoduchá pro večerníčkové epizody, ale dorost to zvládl bravurně a tak, aby si to užil každý. Kromě těchto celotáborových společných akcí byla možnost vyzkoušet si i další aktivity: zasportovat si, naučit se židovské tance nebo tvořit v divadelní dílně. Mohli jsme si vyslechnout cestovatelská povídaní a pokochat se fotografiemi z Indie a Madeiry. Deštivé dny pak ještě zpestřoval ping-pong, jenž se hrál letos v jídelně a který si vyzkoušeli snad všichni z tábora. I přes nepřízeň počasí lze s klidným svědomím konstatovat, že pořad bylo co dělat. Zakončením celého tábora pak byly páteční bohoslužby pod vedením faráře Ondřeje Macka, které nám, krom vzájemné soudržnosti lidí, jež věří v Ježíše Krista, připomněly i to, že Bůh je tu s námi a mezi námi. Že chce být součástí našich životů.

Závěrem samozřejmě patří poděkovat všem, kteří umožnili, aby se tento týden vůbec stal a vše proběhlo hladce. Velký dík Ivě Květonové a Ondřeji Mackovi za duchovní vedení celého tábora a poutavé vyprávění o Mojžíšovi. Dále velké díky Ctiradu Šebestovi za technické zázemí, Kristýně Hellerové za program pro děti, celé mládeži za program pro školní děti, díky všem, kteří dali možnost účastnit se různých jednodenních aktivit, díky všem, kteří se podíleli na nočních hrách. Velké díky kuchařkám, jež pro nás připravovaly jídlo po celý týden. Velké díky těm, kteří se účastnili, protože bez každého jednotlivě by tento tábor nebyl tak příjemným týdnem, jakým nakonec byl. Poděkování pak v neposlední řadě patří i Bohu, bez jehož přítomnosti a působení bychom tento rozmarný týden na Blažkově zvládli stěží.

Bajgarovi ■

O Jákobovi v Pusté Rybné

Na přelomu července a srpna měly děti ze sborů Brno I a Nosislav možnost strávit společně týden na táboře v Pusté Rybné. Faráři Iva Květonová a Ondřej Macek malé i větší táborníky provedli příběhem o Jákobovi a přiblížili jim ho formou her, které u dětí podnítily soutěživého i týmového ducha, hloubavost, ale i rychlost a mrštnost. Jednou z nejoblíbenějších odpoledních aktivit byl fotbal, který si vždy ve volných chvílích užíval celý tábor. Děti ukázaly, že se nebojí ani nočních her, ať už klasické noční lesní hry v týmech nebo výsadku – to měly starší děti v noci za úkol samy doputovat do tábora. Jeden večer děti samy dokonce projevily iniciativu při tvoření noční hry pro vedoucí; u ní jsme se všichni hodně nasmáli a při sportovnějším úkolech

Všichni účastníci, včetně paní kuchařky, dostali táborové tričko. Je na něm motiv zápasícího Jákoba, který graficky zpracovala Karla Kučerová.

Společenství táborového ohně

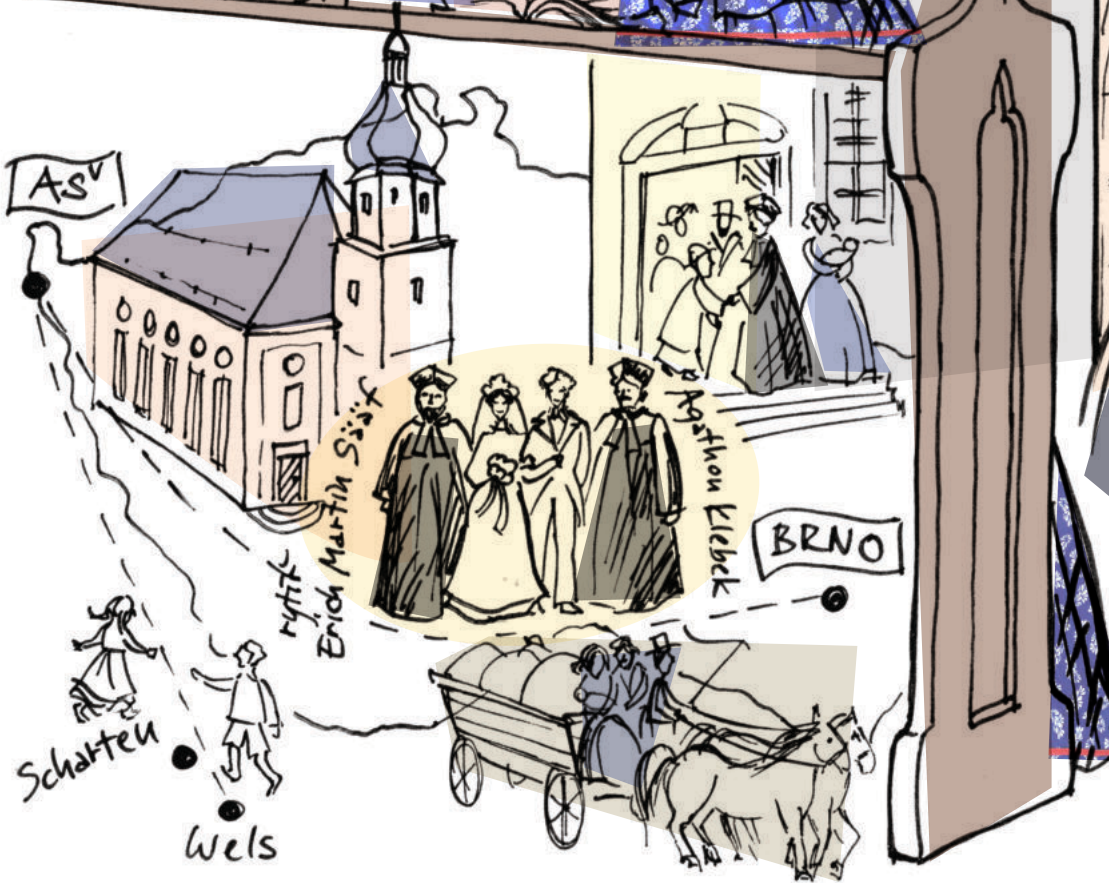
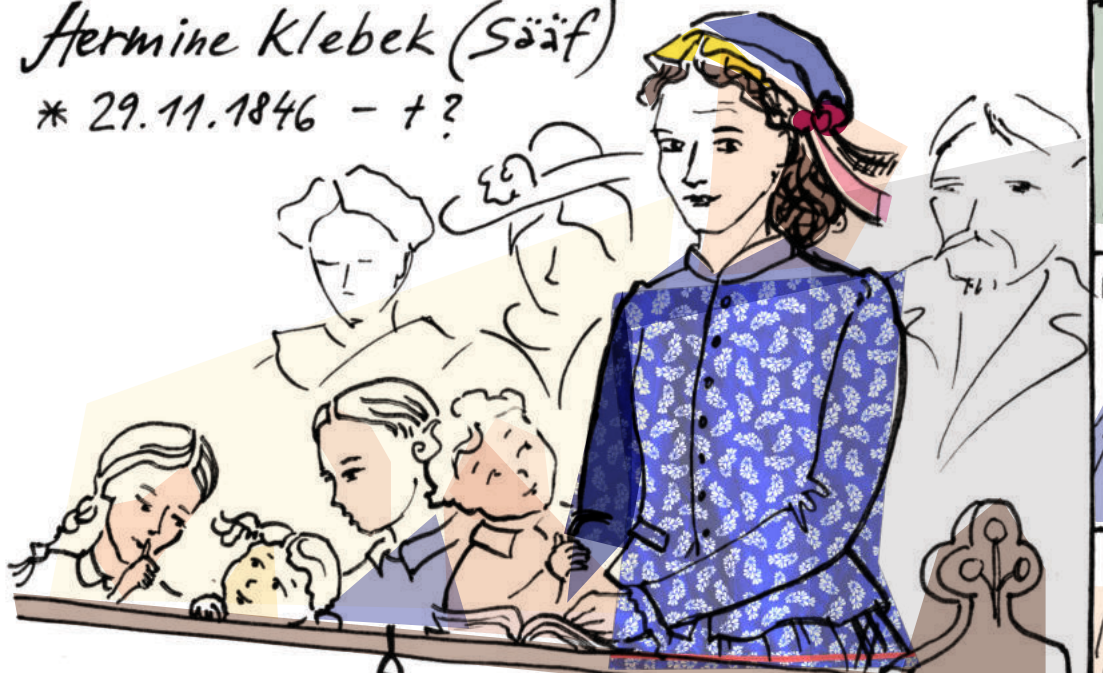
i zapotili. Nicméně stejné nadšení jako hry vzbuzoval i společný zpěv během ranních a odpoledních pobožností, při nichž modlitby vždy stmelily celý tábor a dokázaly zahladit stopy po soutěživosti, která táborové hry samozřejmě provázela.

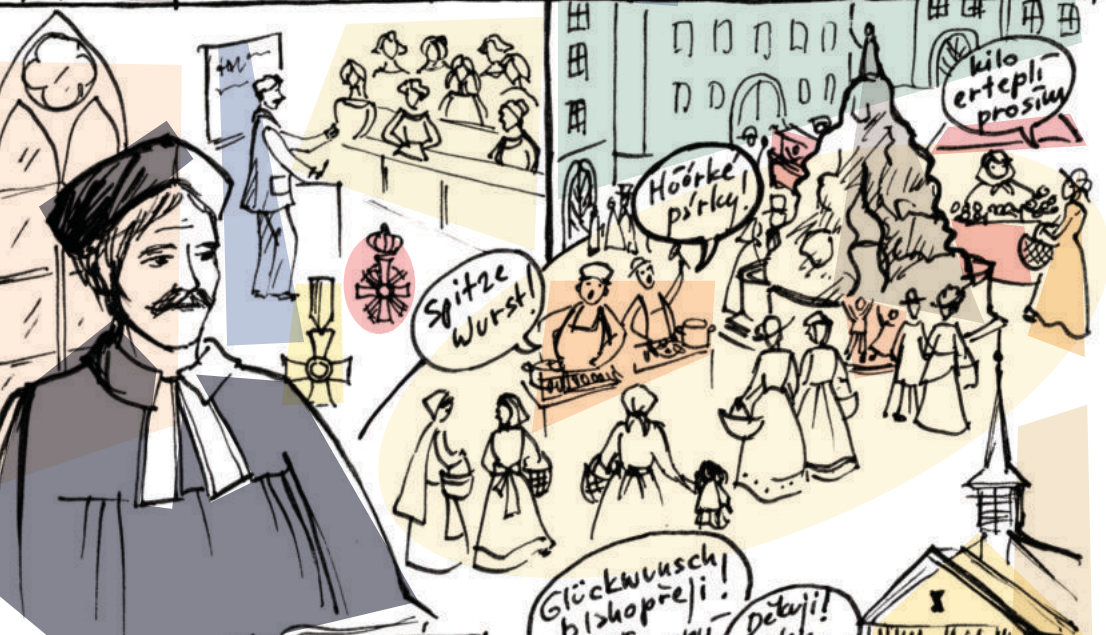
Během závěrečného táboráku jsme byli všichni navzájem obdarováni diplomy, zpívali jsme v doprovodu kytary a v kruhu kolem ohně jistě mohli všichni cítit Ducha svatého, který byl mezi námi po celou dobu tábora. Všichni jsme odjížděli naplněni nejen novými zážitky, ale i pocitem sounáležitosti, radosti a naděje, že příští rok se všichni opět na táboře shledáme.

Barbora Krzyszková ■

Hermine Klebek (Säif)

* 29.11.1846 - †?

Hermann Klebek
 * 9.5.1845 - † 15.12.1906
 1877-1899 druhý pastor
 > učitel usbožeství v Brně
 od 1899 první pastor
 > senior evangelické obce
 v Brně

Hermine Klebek

Narodila jsem se 29. listopadu 1846 v hornorakouském Schartenu. Můj tatínek Erich Martin Sääf tam byl evangelickým farářem a superintendentem. Jako široko daleko jediného evangelického faráře ho císař pán František Josef I. povýšil za zásluhy o rozvoj školství do šlechtického stavu. Protože naše rodina pochází původně ze Švédska, stal se z táty rytíř ze Severu. Dost si na tom zakládal.

V Aši jsem si vzala Hermanna Klebeka. On se narodil ve Welsu a také na evangelické faře. Naši otcové byli nejbližší kolegové, takže my jsme se znali už od dětství. A vlastně se naše manželství tak nějak očekávalo. Byl jen o rok starší. Hermann v Aši po studiích teologie ve Vídni a Lipsku dělal pomocného faráře. Stával tam krásný kostel, jeden z mála barokních evangelických chrámů v celém Rakousko-Uhersku. Vešlo se do něj čtyřicet tisíc lidí. Naštěstí jich tolik na naší svatbě nebylo! Škoda že stavba později vyhořela.

Do Brna jsme přišli už s malým Hermannem a tady se nám narodily další čtyři děti: Wilhelm, Mathilde, Otto a Elise. Otto nám umřel jako maličký a Wilhelm zase padl hned v prvním roce Velké války. Elise se sice moc dobře vdala za průmyslníka Oskara Wanniecka, jenže toho brzy ranila mrtvice. Není ten život vůbec jednoduchý...

Já jsem byla celý život v domácnosti, ale to zní mnohem lépe, než ve skutečnosti vypadá. Bydleli jsme na faře ve Studentengasse 6 (dnešní Zelená fara v Opletalově ulici). Pořád jsme měli hodně návštěv, manžel doma s ničím nepomohl, každou chvíli byl u nás někdo na oběd. Také jsem chodila do mnoha německých dobročinných spolků – takže zase pečení, šití, různé bazary, koncerty, pěvecké kroužky, sbírání peněz na chudé, ale také na sochu Josefa II. Ta žel nakonec skončila na zahradě brněnského blázince.

Můj Hermann kromě farářování pracoval také v evangelické škole a podařilo se mu dokonce zřídit čtyřleté pokračovací studium pro ženy. I jeho za to císař při osobní audienci povýšil do šlechtického stavu. Byla

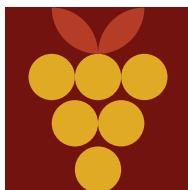
jsem na něj hrdá. Ale vlastně i na sebe. Kdo myslíte, že mu otevřel oči, aby pochopil, že i my ženy máme právo na vzdělání? A to nejen v háčkování a děláním knedlíků! Další řád jsme (!) dostali v Berlíně od pruského císaře.

Česky jsme zprvu neuměli ani jeden. Ale nakonec se nám podařilo se nějaké základní věty naučit. Když jsem nakupovala na Zelném rynku, mísila se česká a německá slova i v jedné větě. Napětí mezi Čechy a Němci bylo ovšem v Brně občas dost velké. Alespoň podle novinových komentářů a politiků. Manžel byl ovšem jeden z prvních, kdo Václavu Pokornému pogrataloval k jeho zvolení za českého faráře, a vypravil se i později na slavnostní otevření českého evangelického kostela pod Špilberkem. Bylo to pro něj důležité, i když mu leckdo vyčítal, že se druží s Čechy.

Když v roce 1906 zemřel po těžké nemoci, v novinách vyšlo oznámení s krásným veršem: Od této chvíle jsou blahoslaveni mrtví, kteří umírají v Pánu. Ano, praví Duch, a odpočinou od svých prací, neboť jejich skutky jdou s nimi. (Zj 14,13) Pravda, nadřel se dost.

Představte si, že byl také vůbec prvním evangelickým farářem, který je pohřbený na Ústředním hřbitově.

Ondřej Macek ■

Jsem ten, kdo naslouchá

V příjemném sklepním prostředí indické restaurace Padagali jsme se sešli se dvěma pastoračními pracovníky, Jakubem Markem (místním panem vedoucím) a Martou Markovou. Na první pohled by se mohlo zdát, že toho budou mít hodně společného, ale: v Brně I patří ke kompetencím pastoračního pracovníka něco zcela jiného než v Brně II. A to, že mají stejné příjmení, je pouhá náhoda, v evangelických kruzích na-prosto nevídaná. Kuba je na svém postu půl roku a radši by vedl rozhovor o tom, jak byl v Indii na svatbě, Marta působí jako pastorační pracovnice rok a půl. Mluvili jsme spolu dost překotně a nesystematicky, ovšem jako červená nit se rozhovorem táhlo to, jak důležité může být dobré kafe.

Jak se vám ve vaší práci začínalo?

Kuba (K): Bylo to strašný. Hned první týden jsem byl nemocný, a až pak jsem postupně zjišťoval, co ta práce obnáší a jak je rozsáhlá. Že jsem sborový bratr, pokladník, fakturační pracovník a správce budov (*Kuba barvitě vykládá, jak nedávno řešil kanalizační karambol na Zelené faře*).

Marta (M): My máme na tyto jednotlivé práce naštěstí sborovou sestru a správce Libora a účetní, já dělám jen pastorační pracovníci. Tři měsíce jsem teda zastupovala za Květu, naši sborovou sestru, v kanceláři a dost brzy jsem zjistila, že tohle bych dělat nechtěla.

K: A do toho ještě souhra dalších okolností – moje stěhování a pracovní cesta do Indie. To je zrovna hodně zajímavé: náš těžce nemocný spolupracovník tady z restaurace Ramesh vdával v Padagali, své rodné indické vesnici, dceru. S Lukášem Maňákem jsme si řekli, že pojedeme, že ho podpoříme. Pro něj to bylo důležité, nechal nám tam dokonce postavit evropský záchod. Indická svatba, to je něco! Trvá pět dní, připravuje se rok a je velmi drahá – mít dceru vás v Indii přijde draho! Ramesh to všechno zvládl, ač byl už v terminálním stádiu rakoviny.

Později jsme pak zařizovali – aby mohl umřít doma v Indii – jeho složitý transport domů. Bylo to úředně zapeklité, psychicky i finančně náročné, a ačkoliv je kolem Padagali úrodný kraj a Indové potřebují mít vše dopodrobna prodiskutované, zdravotnictví či reálná pomoc jsou na velmi nízké úrovni. Ramesh zemřel sice doma, ale v hrozných bolestech. A do toho právě přišla ta nová práce.

A Marto ty? Tys nastupovala po mateřské, že?

M: Jo, ale to nebyl nějaký problém.

Na koho jste na svých postech navazovali?

K: U nás je tradice sborových bratrů a sester, přede mnou tu postupně byli Jarek Ursus Černý, Dáša Vtípilová, Honza Weigel, Maruška Melicharová, Helenka Pacasová a Marunka Matoulková. První dva měli zároveň na starost i účetnictví, poté byly jako účetní v kanceláři ještě Lída Grombířiková a potom Slávka Járová, která byla částečně i sborová sestra. Pastoraci ve smyslu práci s lidmi tedy u nás vykonává sborová sestra nebo bratr, ale je to zároveň i tak, že svou práci v kanceláři uvolňují ruce farářům, kteří se o to víc mohou pastoraci věnovat.

M: U nás je to tradiční místo, v 90. letech tu práci dělala moje máma (*Nad'a Popelářová, pozn. red.*). Každý den dopoledne byla v kanceláři a účastnila se i křesťanské služby. Pak do kanceláře přišly Marta Vařilková a Květa Dufková. Máma s Martou taky chodily po návštěvách. Dlouhou dobu dělala pastorační pracovníci Milča Hauserová, maminka Saši Jacobea.

Takže tys přejala práci po mámě?

M: Říkali mi: Ty seš dcera své mámy, takže víš, do čeho jdeš. Pamatuji se, jak to máma mívala: chodívala v neděli ráno dřív do kostela, přicházela z něj později a doma nasadila zástěru a začínala vařit. Já to tak ale nemám, opravdu chodím jen na pastorační návštěvy.

K: Já se k návštěvám kvůli kancelářským věcem zatím bohužel neovládám dostat.

SETKÁNÍ

Setkání s pastoračními pracovníky

A rád bys?

K: Jo, to bych rád. Někde jsem i byl, s některými si telefonuji, v kanceláři se zastavuje spousta lidí. Pořídil jsem minikávovar (*následuje popis, jak funguje a jaké kompostovatelné pody jsou do něj nejlepší*). A to mě baví – sednout si s lidmi a pobavit se.

M: Vidíš, to je tvoje vysvědčení, že za tebou lidi chodí.

K: Často třeba Petr Socha, s ním řeším účty z Blažkova.

Ale nejvíc tě pohlcuje ta kancelář, že?

K: To jo. Třeba každou středu máme s farářem radu – a probíhá docela ve stresu, jak je všeho hodně. To si říkám: Co blbneme v té církvi, vždyť přeci o nic nejde. Jde nám o společný zpívání, modlení, nevedeme tu korporát, kde člověk po půl roce vyhoří... A ty, Marto, dáváš nějakou zprávu farářům?

M: Píšu zprávu a jednou za čas mám schůzku s faráři. Vyslechnou si mě, informují, dají tip, o kom ví, kdo by mou práci potřeboval... Kubo, jezdím na setkávání pastoračních pracovníků, je to i pro sborové sestry a je to fajn. Od farářů slyšíš, že je laiků opravdu potřeba.

K: Chtěl jsem se ho účastnit teď posledně, ale nakonec se kvůli nezájmu přesunulo na podzim. To podzimní setkání zkusím.

Marto, jak probíhá návštěva pastorační pracovnice?

M: Ze začátku to byly jenom návštěvy, ne pastorační práce v pravém slova smyslu, vlastně jsem v tomhle ohledu nedostala žádné instrukce, ale postupně jsem s sebou začala nosit Bibli a modlitby. Teď už můžu některé z těch návštěv označit za pastorační. Na jednom setkání pastoračních pracovníků nám Tomáš Matějovský, farář z Děčína, o návštěvách řekl toto: To je dobrý přijít si na návštěvu, pokecat, popít – ale tohle není práce pastoračního pracovníka! A naopak – za pastorační lze někdy označit i obyčejný rozhovor po bohoslužbách.

A jak to tedy děláš na návštěvách teď, když už si bereš Bibli?

M: Většinou samozřejmě začínáme o počasí a o jídle, pak si přečteme z Bible, lidi oblibují žalmy v kralickém překladu, a pak se pomodlíme. Modlitbu vybírám z knížky Vždyť se mnou jsi ty...

A za kým chodíš?

M: Za lidmi, kteří chodili do kostela, teď už ale nemůžou. Mluvíme spolu třeba i o sboru, to je vlastně to, co nás spojuje.

Seš tedy psycholog nebo teolog nebo kdo vlastně?

M: Jsem v prvé řadě ten, kdo naslouchá. A když cítím, že je potřeba opravdu duchovní péče, řeknu to faráři. Oba faráři moji práci vítají. A třebaže jsou časově vytíženi jinak, na pastorační se zčásti podílejí.

K: Vidíš, v kanceláři u kafe taky dost často naslouchám a hrozně rád si s lidmi povídám. Oni vycítí, že jsem hodnej, a taky si rádi povídají. Jedna sestra mi dokonce řekla, že si ráda za mnou chodí pro dobré slovo.

SETKÁNÍ

Ale vůbec nevím, jestli bych zvládl biblickou část pastoračního působení. Ondřej po mně vlastně požaduje hlavně to, aby byla v kanceláři přívětivá atmosféra. Na návštěvy s Ivou pak chodí sami. A rádi!

Marto, musela ses ze začátku dlouho odhodlávat, než jsi šla na svou první pastorační návštěvu?

M: Na první návštěvě jsem byla u Dariny Stejskalové, dlouholeté návštěvnice Blahoslaváku, a dopadlo to dobře. Tak jsem si řekla: Jo, to půjde. Hrozně nervózní jsem byla, když jsem šla poprvé za Ludvíkem Jančou. Malej, prázdněj, zakouřenej byt... Ale zvykli jsme si na sebe, jen to chtělo trochu delší dobu. Před každou první návštěvou jsem byla vždycky nervózní, ale teď se na ně těším. Nabíjejí mě. Velmi ty lidi obdivuji, jak je drží jejich víra. A já naopak můžu doufat, že jsem u nich, v nich něco zanechala. A asi ano – chodím k nim opakovaně, lidi o mé návštěvy stojí, s mnohými už to máme zaběhaný. Dvěře mi u nich otevírá hlavně to, že jsem evangelička, sestra v Pánu a z Blahoslaváku.

Lidé si tě objednávají?

M: Často říkám, když se loučím, že přijdu zase příští týden nebo třeba za čtrnáct dnů. Organizují si to takhle.

A nejsi z toho pak doma unavená?

M: Pastorage mě vůbec nevysiluje, sociálně určitě ne!

Kubo, je práce v restauraci Padagali taky pastoračního či misijního typu?

K: Jasně. Nedokážu si představit nepomáhat lidem, a když člověk zaměstnává lidi, hodně takových situací se mu nabídne. A pokud není ignorant, může pomáhat furt a všem. My jsme tady pomohli už spoustě lidí, zatím to sice vypadá, že nezbohatneme, ale zato máme dobrý pocit.

A jak jim pomáháš?

K: Už jen tím, že jim dáváme víc peněz, než by dostali v ostatních indických

podnicích. Že je nevykořisťujeme. Jednou jsem teda musel někoho vyhodit, to bylo hrozný a emotivní. Je zajímavý, kolik lidských příběhů se dá vměstnat do jednoho kolektivu.

To je úplně jiná práce než tvá předchozí, ne?

K: Ajták? To byste ani nevěřili, kolik lidí pořád něco potřebuje s počítačem! A jsou rádi, že jim s tím pomůžu. Třeba k tomu, aby se mohli dívat na bohoslužby. A taky mi znalost technologií pomáhá systematizovat, někdy digitalizovat svou současnou práci. Zavedl jsem sdílené složky, kam si v kanceláři ukládáme všechny dokumenty, takový náš cloud, a také k práci využíváme kolaborativní nástroje od Googlu.

Vzhledem k tomu, že se oba nějak podílíte na farářské práci, uměli byste předpovědět, jak moc budou faráři v budoucnu zastupitelní?

K: Myslím si, že nebudou zastupitelní. Farář je osobnost. Ondřej působí na lidi takovým nějakým kouzlem, mají ho rádi, protože jim třeba v rozhovoru hodně pomůže. Iva je laskavá. Teď jsem se díval na její přípravu bohoslužeb a dohnalo mě to až k slzám. Mám rád její bohoslužby, a to není zastupitelný. A to bylo i předtím: někteří se těšili na Jiřího obsáhlá kázání, někteří měli rádi Olgu, protože jim v některé situaci pomohla slovem... Ten osobnostní prvek je důležitý. A pokud to chceš vytvořit z laika, zase ti z toho vyleze potřeba celého faráře.

M: Farář je ten, kdo je každou neděli na kazatelně. O duchovní péči se naopak můžou postarat i lidi ze sboru. Jsou faráři, kteří pastorační nedělají, a přesto společenství díky mnohým lidem dobře funguje. Mám na mysli i křesťanskou službu, skupinku starších dam, které se zajímají, rozdělují si návštěvu oslavenců, píšeme jim dopisy.

K: Takže ty se toho účastníš?

M: Jednou za měsíc.

K: Taky máme křesťanskou službu a taky jsou tam starší sestry. Já sám tam nechodím, protože jsem spíš kancelářská krysa. Jsem ale ve staršovstvu, protože je potřeba, abych měl informace.

M: A ještě strašně ráda chodím na pastorálku, to je můj pracovní bonus.

SETKÁNÍ

Dokonce jsem tě tam, Kubo, taky viděla, vařil jsi někde v zákulisí kafe...

Na jak dlouhou dobu jste byly ve svých sborech pověřeni?

M: Na rok. Vyhovuje mi, že mám každý rok možnost a svobodu rozhodnutí.

K: Já mám smlouvu na dva roky a pověřen jsem byl slavnostně před sborem! Složili na mě ruce, musel jsem se hezky obléct (z toho mám trauma), pomodlili se za mě a já jsem se samozřejmě blbě ksichtil. Ale doufám, že se osvědčím a vydržím dýl než ty dva roky.

Myslíte, že je v budoucnu možné spojení našich sborů?

K: Bylo by nás moc... Například v Církvi bratrské, jejíž královopolská větev má u nás v Betlémském kostele bohoslužby, se všichni potřebují znát. A pokud je jejich společenství už moc velké, rozdělují se. A taky si myslím, že by to nefungovalo, kdyby se naše sbory spojily, jsme příliš rozdílní. My jsme takoví trošku chladnější.

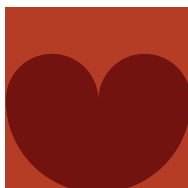
Opravdu?

K: Je pravda, že se to mění. Je třeba skvělý, že se Iva s Ondřejem hodně zajímají o všechny lidi, chtějí vědět, co prožívají, a snaží se odbourávat takovou tu anonymitu, která u nás jako ve velkém městském sboru trochu byla. Snaží se zapojit všechny.

A ty, Marto?

M: Vymezuji se proti pohledu, že je spojení nemožné. Každá dvě evangelická společenství si k sobě cestu mohou najít.

Lenka Dobrovolná ■

Drsný vlk samotář

Vzpomínka na Petra Hampla

Narodil se dva měsíce po konci druhé světové války v Hrochově Týnci. Měl staršího bratra. Jejich rodiče se poznali v Olomouci kousek od orloje v cukrárně, kde otec pracoval. Po Petrově narození se přestěhovali do Litvínova. Tatínek doufal, že drobné živnostníky komunisté nezruší, nakonec ovšem skončil na šachtě a po třech infarktech zemřel, když mu bylo 59 let.

Tatínek byl také v Mostu kurátorem a pan Hampl tam na střední škole také varhانیčil.

Po průmyslovce odešel do Brna na vojenskou akademii, kde pak zůstal jako civilní zaměstnanec. Učil a vedl jednu z laboratoří. Byl to vynálezce. Má několik patentů na tanku a na nějaké raketce. Snacha Markéta nejvíc ovšem ocenila jeho sběraček na ořechy, který vytvořil, protože se nechtěl ohýbat.

Nejvíc vzpomínek pana Hampla bylo o moři. Zaměstnávala ho Dunajská plavba, komentoval to slovy: Na potoce se neplavím. Až po třicítce se stal strojníkem, strojním čífej, který má na starost všechno, co se na lodi točí a hýbe. Prokřižoval tak celý svět. Nevyzpytatelný Atlantik, kde se vlny sčítají, až dosahují 60 metrů. Osm měsíců na lodi a pět šest doma. Třikrát zažil přepadení, několikrát troskotání. Na vlastní kůži pocítil rychlou proměnu klimatu: když začínal, byly dvě tři bouřky za měsíc, když končil, dvě tři za týden. Mluvil o tom, že se nejméně třikrát setkal s Boží pomocí. Na osud nevěřil a tvrdil, že člověk nemá bejt línej a nikdy to nevzdávat. Do Betlémského kostela chodil s tím, že se tam líp zpívá, v Červeném se lidi neslyšej.

Sám o sobě říkal, že zlobil... A své vztahy komentoval, že by byly na film, jen by scénáristovi nikdo neuvěřil. Když byl doma, nutil syna Lukáše i o prázdninách vstávat v šest a jít stavět, ze zahrady v Rajhradu se pak vraceli až za hluboké tmy. Návštěvu posadil ke stolu, kouřil, pil kafe a vyprávěl. Byl to drsný vlk samotář. Pořídil si jaguára, ale vystupoval z něj v oblečení propáleném cigaretami.

Jeho život byly šroubky, matky, podložky, chtěl rozumět a konstruovat.

S úbytkem sil ho to přestávalo na světě bavit. Psal si lodní deník plný zkratek. ÚD – úspěšný den, DV – dokonalý výrobek, DDV – dokonalý družstevní výrobek, ovšem časem také přibývalo KŽ – k... život a AUAU a NYC.

Ondřej Macek ■

Kalendář

Ze sborového kalendáře Brno I (2023/2024)

3. září	společné bohoslužby na začátek školního roku
2. října	začátek sborových programů
15. října	díkůvzdání, dobročinný jarmark, skautská neděle
12. listopadu	sborový oběd
12.–13. ledna	výjezdní staršovstvo
17. března	výroční sborové shromáždění
22.–23. března	kurz šití biblických postavček
10.–12. května	Basilej v Brně (návštěva z partnerského sboru)
24.–26. května	víkendový Blažkov
23. června	konec školního roku v Betlémském kostele
27. července – 3. srpna	tábor Pustá Rybná
3.–10. srpna	týdenní Blažkov (sborová dovolená)

Ze sborového kalendáře Brno II (podzim 2023)

10. září	rodinné bohoslužby k začátku školního roku (BD i Tišnov), společný oběd se sborem Brno I
6.–8. října	víkendový sborový pobyt v Dobré Vodě
22. října	bohoslužby s díkůvzdáním za úrodu (BD i Tišnov)
29. října	návštěva partnerského sboru ve Vídni
3. prosince	první adventní neděle s rodinnými bohoslužbami (BD i Tišnov)

Ze seniorátního a celocírkevního kalendáře

24. září	seniorátní neděle v Kloboukách
6.–8. října	sjezd mládeže v Čáslavi
20.–22. října	školka mládeže
11. listopadu	konvent

Hudební nešpory v Červeném kostele (první neděle v měsíci v 19 hodin)

koncert s biblickým výkladem a modlitbou a benefičním určením

1. října	Kantiléna ve prospěch Naděje Brno
5. listopadu	Na hlas ve prospěch Městského hospicu
3. prosince	Drei Engel ve prospěch Diakonie ČCE – střediska v Brně

Výstavy v Červeném kostele

1. června – 15. září	Marie Plotěná
24. září – 19. listopadu	Jana Pešková
1.–31. prosince	30 let Diakonie ČCE – střediska v Brně

Týden v Brně I

neděle

8:30	bohoslužby v Betlémském kostele
10:00	bohoslužby v Červeném kostele (od 10. září odchází děti po společném začátku do nedělníky)
14:00	bohoslužby na Rychmanově (druhou a čtvrtou neděli)

pondělí

19.00	zkouška pěveckého sboru Kůrovec (vítání jsou i další zájemci o společné zpívání)
-------	--

KALENDÁŘ

úterý

15:00 modlitební setkání

16:30 biblická hodina pro děti (od 3. října)

Budeme si vyprávět příběhy ze Starého zákona, hrát hry, zpívat. Čas od času podnikneme nějaké dobrodružství (pár skvělých nápadů už máme). Bude to fajn.

17:00 biblická hodina pro dospělé (od 3. října)

Jedná se o setkání menšího otevřeného společenství s biblickým textem. Pokoušíme se Bibli poznávat, porozumět tomu, jak se v ní myslí a mluví, a zaslechnout z jejího poselství něco do našeho života. Kromě čtení Bible, krátkého výkladu a rozhovoru o něm jsou součástí těchto shromáždění také modlitby a zpěv. Předností je možnost snadnějšího rozhovoru, sdílení vlastních otázek, pochybností i naopak toho, co nás oslovilo. Probírat budeme knihu Rút, prvních jedenáct kapitol Bible a otevřeme nakonec i evangelium podle Jana.

18:00 kurz Gama

Bude probíhat jednou měsíčně: 10. října; 14. listopadu; 19. prosince; 9. ledna; 13. února; 12. března; 9. dubna; 14. května. Četba Bible pro začátečníky i mírně pokročilé, pro nově příchozí i stávající členy sboru.

18:00 příprava pro učitele a průvodce nedělní školy

Uvidíme se jednou měsíčně: 5. září, 3. října, 21. listopadu, 12. prosince, 16. ledna, 20. února, 19. března, 16. dubna, 21. května, 4. června.

středa

15:00 kavárnička

Pravidelné setkávání zejména dříve narozených. Slaví tu své narozeniny i cestují po celém světě díky fotografiím, o které se s nimi dělí ti, kteří ještě vyráží do světa. Hlavní program tvoří biblická úvaha, modlitba a píseň. Poté následuje vzájemné sdílení.

16:30 dorost

Rozhovory, přemýšlení o Bibli, zpívání, hry pro náctileté.

18:00 mládež

Bible, modlitba, rozhovory, zpívání, hry.

18:00 kurz Alfa

Začínáme 4. října. Co to vlastně znamená věřit a jak se věří? Je víra o strachu? Existuje nebe a pro koho? Dá se Bůh potkat? Žil Ježíš a o čem je vlastně jeho příběh? Jak a proč číst starověký text Bible v 21. století? Nač je modlitba – funguje? Jsme jen figurky na něčí šachovnici? Může se Bohu nadávat? Kdyby byl Bůh, nedopouštěl by zlo... Alfa je příležitost zastavit se uprostřed shonu a potkat se s těmi, kdo také potřebují přemýšlet o životě, o jeho přesahu, hledají směr, nové cesty, náhledy na své otázky. Alfa je možnost v bezpečném prostředí mluvit o víře i o pochybách. Třídít si myšlenky a snažit se je formulovat. Nechat se druhými pozvat do způsobů jejich přemýšlení i pochybování o Bohu a odcházet snad obohaceni o nové pohledy a zkušenosti.

Od ledna pak navazuje prohlubující **kurz Beta**.

čtvrtek**9:45 klub otevřených dveří**

Klub je určen pro maminky s malými dětmi a schází se na faře na Opletalově každé první a třetí čtvrteční dopoledne v měsíci. Program je rozdělen na dvě části. První tvoří společné zpívání, zamyšlení a diskuse nad biblickým tématem (budeme probírat tělesné orgány v Bibli), druhý program bývá v režii jedné z maminek. Těšit se můžete také na setkání s faráři, společné povídání a sdílení aj. Klub je nadále otevřen všem „novým“ maminkám, které by se chtěly k tomuto společenství připojit.

14:00 setkání v Diakonii ČCE

Bývá dvakrát měsíčně. Naši faráři si chodí povídat s klienty Chráněného bydlení Ovečka.

16:30 příprava ke konfirmaci

Začíná 5. října. Během přípravy budeme společně přemýšlet nad tím, čemu věříme, nad čím máme pochybnosti, co je pro nás důležité. Bude dost prostoru pro otázky i hledání odpovědí. Pojedeme na víkendová soustředění (3.-5. listopadu, 16.-18. února). Pro ročníky 2009 až červen 2011.

18:30 Čtvrtek!

Bude: 5. října; 2. listopadu; 7. prosince; 18. ledna; 1. února; 7. března; 11. dubna; 2. května. Setkání nad tématy z různých oblastí života, vědy, kultury, ale také společné čtení Bible, zpívání, modlitby, poznávání se. Přijít může kdokoli,

KALENDÁŘ

zastavit se, potkat se s dalšími věřícími, mluvit o životě, diskutovat, jak jde křesťanská víra dnes žít.

18.30 schůze staršovstva

Bude: 31. srpna; 19. října; 9. listopadu; 14. prosince; 15. února; 14. března; 18. dubna; 16. května; 13. června. Směřujte na nás své podněty, reflexe, radosti.

YESLE

jsou krátké bohoslužby, takové duchovní krmítko, v **pondělí večer** (od října do konce května) v **19 hodin v Betlémském kostele na Pellicově**. Zajišťuje je seniorátní mládež. Dá se po nich zůstat a povídat o všem možném. YESle jsou příležitost pro ty, kteří se chtějí na začátku pracovního týdne na chvíli zastavit a dočerpat. Pro ty, kteří se z různých důvodů nedostali na bohoslužby v neděli. A taky třeba pro ty, kteří hledají trošku alternativní nebo bezbariérové setkání.

Jste srdečně zváni.

Týden v Brně II

neděle

9:00 bohoslužby v Blahoslavově domě (s nedělkou pro mladší a starší děti) Po bohoslužbách jsou všichni srdečně zváni k posezení u kávy do Losova sálu.

10:30 bohoslužby v Tišnově (Modlitebna CASD, Procházkova 427)

pondělí

18:30 schůze staršovstva (každé druhé pondělí v měsíci, první bude 11. září)

úterý

8:30 Dvojka – dětský klub

15:30 setkání dětí v Tišnově (od 19. září)

17:00 biblická hodina v Tišnově (od 19. září)

17:00 pěvecký sbor Godháj (od konce září) v Losově sále
 19:00 setkání střední generace (od 19. září)

středa

10:30 služby Boží v Diakonii na Hrnčírské (první budou 20. září)
 18:00 biblická hodina (od 13. září)

čtvrtek

9:30 mateřský klub (v září bude 14. a 28.)
 14:30 kavárnička (od 21. září)
 16:00 setkání dětí (od 21. září)
 17:00 konfirmační příprava (od 14. září)
 18:00 mládež (začíná se podle domluvy)

pátek

8:30 Dvojka – dětský klub

sobota

9:30 služby Boží na Kociánce (v září budou 9. a 23.)

redakce ■

List sborů Českobratrské církve evangelické v Brně I a Brně II. Vychází čtyřikrát ročně, uzávěrka příštího čísla je 30. listopadu 2023. Určeno nejen pro všechny členy obou sborů, k dispozici v tištěné verzi za doporučenou cenu 50 Kč, zdarma pak ve verzi elektronické. O její zaslání lze požádat e-mailem na uvedené sborové elektronické adresy.

Odpovědná redaktorka Lenka Dobrovolná (lendobvolna@seznam.cz). Na uvedenou adresu můžete zasílat své příspěvky i návrhy k nové podobě Setkávání. Za obojí budeme velmi vděční!

Grafická úprava Jitka Jirásková. Plakát pro děti je z dílny Ivy Tůmové, presbyterský komiks je od Petra Dobrovolného. Fotografie laskavě poskytli Petr Socha, Ondřej Macek, Iva Květonová, Jana Fraisová, Eliška Tůmová, Eva Vojtíšková a Jakub Marek.

Děkujeme všem příspěvatelům za jejich články.

Registrace MK ČR EI2109

Kontakty: FS ČCE Brno I, Opletalova 6, web: cervenykostel.cz; e-mail: sbor@cervenykostel.cz
faráři: Ondřej Macek (tel. 739 244 754)
a Iva Květonová (tel. 734 857 003)

FS ČCE Brno II, Lidická 79, web: blahoslavak.cz
e-mail: sbor@blahoslavak.cz;

faráři: Martin Horák (tel. 605 437 376)
a Jarmila Řezníčková (tel. 723 552 900)